Година X • брой 13 (60) • 1 - 16 юли 2014 г. • Цена 0. 70 лв.

КВАНТОВ ПРЕХОД

В ИЗПЪЛНЕНИЕ
НА БОЖИЯТА ВОЛЯ Е СИЛАТА
НА ЧОВЕШКАТА ДУША

www. kvantov-prehod. org

Излиза 2 пъти в месеца

Лекцията на Д-р Константин Златев е посветена на делото на Учителя Петър Дънов.
На 12 юли се празнува рожденият ден на Учителя и 150 години от рождението му.

Сърдечни: Светла ПАНАЙОТОВА

"Природата обича само онзи, който има високи идеи"

Петър Дънов

Делото на Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно)

Духовният Учител Петър Константинов Дънов (12.07.1864-27.12.1944), известен и с духовното си име Беинсá Дунó, основаното от него идейно движение и общество "Бяло братство", както и културното му наследство в лицето на изнесените от него между 7 и 8 000 беседи, лекции и сказки, създадената от него Паневритмия и над 150-те негови музикални композиции, представляват в съвкупност уникален принос към българската и световната духовно-кутурна съкровищница.

на стр.2-3

Колеги, нека защитим къща Ламартин! Тя е емблематична за националната ни литературна история, сакрално място за литературния живот в Пловдив. Тя е нашият дом. Не оставайте безучастни!
Включете се в подписката на следния адрес:
http://www.peticiq.com/lamartine

Розалия АЛЕКСАНДРОВА

ДА СПАСИМ КЪЩА „ЛАМАРТИН" В ПЛОВДИВ!

ДА СПРЕМ разпродаването на българското културно наследство!
ДА СПРЕМ злоупотребата с власт и търгуването с националните ни паметници!
ДО всички българи, за които богатствата на България са свещени!
ДО целия интелектуален елит на България!
ДО настоящи, бивши и бъдещи управници!

СЪБУДЕТЕ СЕ!

Известната „Къща Ламартин", средище на културния живот в Пловдив, място, в което вече десетилетия наред пловдивските писатели поддържат духа на българската култура жив, **СЕ ДАВА НА ТЪРГ!**

„Къща Ламартин" е почти на 190 години. Обявена е за народна старина още през 1927 г., а през 1995 г. е регистрирана като архитектурен, строителен, художествен и исторически паметник на културата от НАЦИОНАЛНО ЗНАЧЕНИЕ. Реставрирана е през 1954 г., 1971 г. и 1974 г. Къщата се намира на ключово място на едно от най-високите места в града и е известна като "Цветето на Дамбазтепе". Във всички рекламни брошури на Пловдив красивата сграда е посочена като емблема на града и забележителност, която си струва да бъде посетена. Къщата е свързана с името на големия френски поет и пътешественик Алфонс дьо Ламартин, който е отседнал тук по време на пътешествието си до Ориента.

на стр. 3

618
В каталога на РП нашият номер е

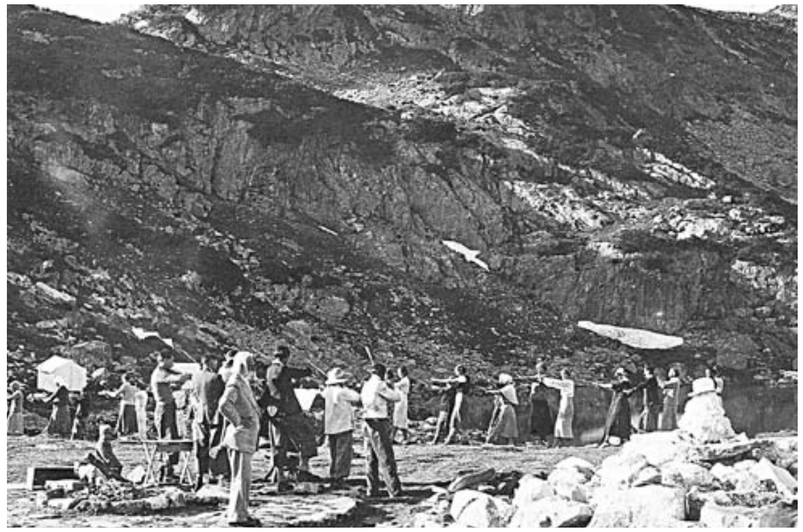

"Природата обича само онзи, който има високи идеи"

Петър Дънов

От стр. 1

През м. февруари 2007 г. в класацията на най-великите българи на Учителя Петър Дънов бе отредено второто място, непосредствено след един от безспорните символи на нацията – Васил Левски. Самият П. Дънов в качеството си на Същество от висш космически порядък не се нуждае от човешко признание. Фактът, че бе класиран на второ място в това престижно допитване, обаче бе необходим за възстановяване на историческата справедливост. Непростимо е България да разполага с толкова изявена личност, чиято земна мисия е призвана да промени из основи облика на планетата и на общочовешкото съзнание, и в същото време повечето наши сънародници или нищо да не са чували за нея, или пък в представите им тя да е смътно свързана с някаква си там „секта", отречена от Православната църква. Ала това е вече минало! В последните години и тези, които не бяха чули за великия духовен Учител Петър Дънов, и другите, които се отдръпваха стреснати от мнимата заплаха за сектантско влияние, разбраха, че родината ни е дала на човечеството един предостоен син – Пратеник на Небето от най-висок ранг, докоснаха се до идеите му, започнаха да четат Словото му, да играят Паневритмия и да слушат неговата проникваща до дълбините на душата музика.

Не става дума за еднократен акт, а за продължителен процес на възстановяване на историческата справедливост, който в своя заключителен вид ще постави личността и делото на Петър Дънов върху заслужен пиедестал. И отново подчертавам, че не самият Учител се нуждае от това, понеже той приема награди само от Бога, а ние, хората, които сме призвани да осмислим оставеното от него и да го превърнем в неразделна част от своето битие.

Изучавам духовно-културното наследство на Учителя П. Дънов от 1987 г., т.е. от 26 години. Количеството време, изразходвано в тази насока, разбира се, не е от решаващо значение. Определящи са импулсът на творческото търсене, обективността на изследователските усилия и качеството на изводите, направени въз основа на тази продължителна лабораторна работа. И не на последно място – гласът на сърцето, откликът на най-финия слой от човешката душевност, който надмогва емпиричното и рационалното и се слива с най-чистите вибрации на метафизичното. Защото, както правдиво отбелязва Спасителят Иисус Христос, истински блажени са тези, които не са видели, но въпреки това са повярвали. А в учението на Бялото братство, предадено на българския народ и планетарното човечество от Учителя П. Дънов, вярата и разумът, свръхсетивното и научното, Духът и материята си протягат ръка в хармонично единство. Това е учение на "разумното сърце", както се изразява самият негов вестител. Същевременно то е тъждество на първоначалното Христово благовестие, освободено от човешките заблуди и предразсъдъци, натрупани в изобилие през столетията, изчистено от ненужната църковна схоластика и заредено с могъщия порив на грандиозния планетарен преход, който преживяваме днес, в началото на третото хилядолетие. В него си дават среща като стари приятели древната мъдрост на Изтока и духовните постижения на Запада, в недрата му пулсира ритъмът на Божествената Любов, извираща от самото сърце на Всевишния.

Авторът му го назовава още и "наука и философия за живота", изхождайки от ярката му практико-приложна насоченост. То съдейства на човека, превърнал го в свой начин на живот, да придобие непоклатимо физическо и душевно здраве, да култивира ценни качества на личността и добродетели, да разгърне целия си телесен, нравствен, умствен и духовен потенциал в името на всемирното Добро.

Цялото това неизмеримо богатство от идеи, методи и форми на духовна работа, които съдействат на овладеления ги да изпълни своето Божествено предназначение на планетата Земя, е изложено на съвършено простичък и достъпен за всеки език. Беседите на Учителя П. Дънов са еднакво разбираеми и за титулувания учен, и

за обикновения работник. Те достигат до съзнанието на всеки и го променят завинаги. В своята съвкупност Словото, музиката и Паневритмията на П. Дънов се явяват фундамент за съграждането на една нова планетарна култура – културата на вътлътената в ежедневния живот възвишена Любов, пратеница от селенията на Божественото.

Все повече стават хората на науката и духовното познание, които насочват своя изследователски устрем към Словото на този велик Учител на човечеството. Те си поставят за задача да изложат в систематизиран вид духовно-културното наследство на Учителя Петър Дънов, основните му идеи и постижения от позициите на академичното научно изследване и на духовното прозрение. Едното не може без другото. Причината е, че изследваната историческа персона не е редови учен, а изтъкнат духовен водач, чието послание далеч надхвърля мащабите на националните граници. Толкова по-трудно и отговорно е да се опиташ да обхванеш това живо Слово в категориите и понятията, утвърдени от традиционната наука: философия, психология, етика, гносеология, екология и пр. В този смисъл класификацията, намерила място върху страниците на посочените по-горе изследвания, неизбежно ограничава обекта на своето издиряване и го смалява до рамките на поносимост на утвърдената научна систематизация. От това навярно губи първоизточникът – Словото на Истината, но пък се надяваме да печели читателят, който винаги има потребност да надгражда новото познание върху вече познати, здрави и солидни основи.

По наше мнение систематизацията на теоретичното наследство на Учителя П. Дънов, представена в тези съчинения, заслужава положителна оценка и подкрепа. Като цяло тя отговаря според съдържанието си на съвременния етап от преосмислянето на своя предмет, на днешното равнище на духовна зрелост, отличаващо търсещия в Духа човек от XXI век. Тя предлага цялостно изследване на личността и делото на този духовен Учител, чието духовно-културно наследство може да послужи като отправна точка за решаване на глобалните предизвикателства в епохата на преход, в която живее днешното човечество.

Надявам се, че написаното от всички тези изследователи (стремейки се да подражават на достъпността на изследваното Слово) ще бъде от полза за всички обективни пътешественици по неизбродимите пътеки на Познанието, за хората, които не се задоволяват с материалните измерения на делника, а са устремени към вечните истини на Космоса. В това отношение – стига да я изберат за свой водач – мъдростта на великия духовен Учител би им била незаменим помощник.

Строителите на новото гражданско общество също няма да останат разочаровани. Всяка глобална социална трансформация задължително бива предхождана от период на усилена просветителска дейност. Целта е да спомогне за разширяване на човешкото съзнание до степен да стане способно за възприемане и прилагане на новите, по-прогресивни идеи. Учението на Бялото братство в редакцията на Учителя П. Дънов предлага в изобилие такава просветителска опора, в чийто център се откроява принципът на Божествената правда. Проектиран в областта на материалния свят, той намира израз в една повсеместна справедливост, която осигурява на всяко същество и на всеки народ оптимални условия за съществуване и развитие, из основи променя механизмите за разпределение на произведените блага и ресурси. Словото на великия Учител е проникнато от заряда на духовното съзряване, който – ако бъде усвоен в пълнота – предлага сигурни гаранции за

радикално усъвършенстване на обществените отношения на всички равнища. Новият световен ред в перспективата на отстояваните от П. Дънов възгледи не е творение на тясно користните интереси на шепа хора от т.нар. "тайно правителство" на Земята или на една или повече държави – велики сили, а рожба на просветленото съзнание. Той е жадувана от хилядолетия и сбъдната мечта на живот за Цялото – една граничеща с идилията реалност, при която всеки индивид е осъзнал, че щастието на земното човечество е и негово лично, и е мотивиран да отдава най-доброто от себе си за общото благо.

Теоретичното наследство на П. Дънов предлага възможността той да бъде разглеждан като предтеча на възгледите: за триединното цяло (напр., Божествените принципи на Любовта, Мъдростта и Истината, залегнали в основата на учението му), за контактния подход (човекът като посредник между света на Божественото и материалната действителност), на изграждащото се в нашата съвременност гражданско общество (проповядваните от него качествено нови взаимоотношения между хората, построени върху равнопоставеност, братска обич и сътрудничество). Самата сплав от неговото Слово, музикални композиции и Паневритмия е съпоставима с триединството на наука, изкуство и духовно учение – съчетание, отразяващо обновителния импулс на троичността в нейното практическо измерение. По този начин някои от водещите идеи на създателя на духовното общество "Бяло братство" по естествен начин се вписват в модерната интерпретация на контактния подход, триединството и интердисциплинността. Към последното бихме отнесли, например, обединяването на актуални научни постижения с практически методи за постигане на здравословен начин на живот.

В теоретичната схема на П. Дънов не е трудно да открием връзка със съвременните аспекти на икономиката, политиката, културата, управлението и обществените отношения. Тази обвързаност се дължи на универсалния характер на идеите му и на тяхната безспорна приложимост на всички равнища в социалната структура. За него единственото реално познание е приложеното. В този смисъл отвлечената абстрактност и безрезултатната игра на въображението са съвършено чужди на разсъжденията му. Той е прям и конкретен във всичките си анализи на действителността, във всичките си препоръки за това, как да променим себе си в името на висшето си предназначение на тази земя, а с това да помогнем и за промяната на целия свят.

Учителят Петър Дънов е отявлен противник на конфликтите и войната. Откритото му противопоставяне срещу намесата на България в I световна война му донася едногодишно изселване от София във Варна. Предупрежденията му обаче към управниците за катастрофалните последици за страната ни се сбъдват до едно. Същевременно той отстоява потенциалната възможност за мирно решаване на всички спорни въпроси, при което човешкият разум и духовно начало би трябвало да надделеят над низшите желания и войнствените инстинкти.

Просветителската дейност на П. Дънов го поставя сред челните редици на най-видните хуманисти от края на XIX и първата половина на XX век. В неговото учение се утвърждават нови принципи на образованието, прогресивни форми и методи на работа с учащите се, извеждащи на преден план тяхната индивидуалност и творчески заложби.

Словото и делото на Учителя Петър Дънов представляват освен всичко останало и нова, голяма крачка напред по пътя, начертан от хилядолетната традиция в лицето на друг велик духовен Учител – тракиеца Орфей, и на безстрашните борци за социална и религиозна трансформация – богомилите. Тези три потока на вълтътен в материята духовен заряд имат достатъчно сходства, позволяващи ни да ги дефинираме като отделни стъпала по една обща, възходяща стълба на духовно-нравственото развитие на личността и обществото.

Кой би могъл да използва духовно-културното наследство на Учителя Петър Дънов и, на първо място, неизчерпаемата в смислово и съдържателно отношение палитра на неговото безсмъртно Слово?

1) Хора от научните среди и такива с изследователска нагласа, чиято сфера на интереси съвпада с посочения тук предмет.

2) Авторите на учебни пособия, разглеждащи религиозните и духовни общности върху територията на България и в световен мащаб.

3) Изследователите на духовното наследство, родено по българските земи от древността до наши дни; склонните да проследят идейната приемственост в хронологическата линия: Орфей и орфизъм – делото на светите Братя Константин-Кирил Философ и Методий – реформаторското движение на богомилите – Учителят Петър Дънов и основаното от него духовно общество "Бяло братство".

4) Личности с мистична нагласа, чийто житейски акцент е поставен върху навлизане в дълбините на еволюцията на съзнанието.

5) Онези, които са убедени, че българското общество е узряло за образователна реформа, която следва да бъде осъществена върху качествено нови научно-практически основи. В Словото на Учителя П. Дънов откриваме всичко, необходимо за това.

6) Със сигурност не на последно място – всички, които по една или друга причина не са удовлетворени от личния си и обществения живот и се стремят да го преосмислят и пренасочат към нови, възвишени морални стойности.

7) Привържениците на здравословния начин на живот, които могат да открият в учението на Бялото братство завършен модел за постигане на съвършено физическо и душевно здраве.

8) Проучвателите на етиката на междучовешките взаимоотношения.

9) Тези, които търсят Божието присъствие в света извън себе си и в собственото си сърце.

10) Радетелите за изграждане на нова обществена парадигма.

Учителят Петър Дънов е етап от духовното развитие на България. От кръгозора на неговото прозрение не убягва нито един от актуалните проблеми на нашето време. В беседите си той е предвидил повече от половин век по-рано дори създаването на Европейския съюз (използва термина "Европейски съединени щати" по примера на държавата отвъд Атлантическия океан). И това се случва в периода преди Втората световна война, когато и най-смелите оптимисти не биха дръзнали дори да мислят за обединение на европейските нации върху политическа, икономическа и културна основа. Но пророчеството се сбъдна и тази реализирана мечта на народите от Стария континент създава безспорен образец за подражание по цялата планета!

Всичко, което ни е завещал този български духовен водач, се явява мащабен и стойностен принос към благовестието на Иисус Христос – вълтътения Син на Бога. И това заявление не почива върху пясъчния постамент на зле разбран патриотизъм или върху крехката опора на доморасъл еклектизъм. То се ражда от твърдата увереност, че делото и повелите на нашия сънародник П. Дънов притежават силата да извят образа на човека от третото хилядолетие в пълнотата на неговата личностна и колективна реализация, че идеите на Новото учение, проповядвано от Учителя на Бялото братство в нашата страна, в своята мащабност далеч надхвърлят националните граници и обгръщат цялото земно кълбо, потапяйки го в океана на Божествената Мъдрост и Любов. И в крайна сметка са способни да доведат човешкия род до целта на неговото предназначение според Плана на Твореца.

Актуалността на едно учение се определя от степента на неговата приложимост в съвременността – в практиката, в ежедневието, в малките и големите неща. От тази гледна точка теоретичната концепция на Учителя П. Дънов притежава неоспорима актуалност: и спрямо облика на човека на новото време; и относно основните тенденции на епохата ни и пътищата за тяхната реализация; и в ракурса на контактите между хората, от една страна, и между човешкия род и природната среда, от друга страна; и за изграждането на обществото на утрешния ден. Във всяко едно от тези направления на личната и колективна изява духовният Учител на България е едновременно продължител на Христовото благовестие и новатор от планетарен мащаб.

И когато като българи със законна гордост изтъкваме, че "... и ний сме дали нещо на света", нека не забравяме, че нашата многострадална земя е подарила на човечеството и такъв титан на Духа като Петър Дънов (Беинса Дуно), чиято изнена изява и послание към поколенията притежава потенциала да промени навеки образа на нашата планета. Към по-добро.

Константин ЗЛАТЕВ

От стр. 1

ДА СПАСИМ КЪЩА „ЛАМАРТИН" В ПЛОВДИВ!

Официално в Къщата е пребивавал двукратно и президент Франсоа Митеран.

През 70-те години държавата предоставя този забележителен паметник на Съюза на българските писатели, а през 1990 - 1991 г. къщата е отдадена за ползване на Дружеството на пловдивските писатели. През 2013 г. по настояване на Областната управа в Пловдив Дружеството се пререгистрира като организация с идеална цел, за да се започне процедура за предоставянето и безвъзмездното й ползване от Дружеството. През месец април 2014 г. **процедурата на практика е прекратена чрез серия неясни административни трикове!**

Скъпи сънародници и приятели,

Духът на българската интелигенция съществува! Нека „Къща Ламартин" остане символ на нашата култура и национален дух!

Подкрепете ни, защото България винаги е имала своите будители!

Сдружение "Дружество на писателите" – Пловдив
Сдружение „Квант и приятели"
Българско археологическо сдружение
Сдружение Ratiaria Semper Floreat

ЛИТЕРАТУРЕН "КВАНТОВ ПРЕХОД"

КРАСАВИЦАТА-ПРИНЦЕСА

Мария СТАЕВА

Сънувах странен сън.

Всичките ни домашни патета, девет на брой, бяха се скупчили, когато от небето се спусна пратеник. Моето съзнание като наблюдател винаги пречупва събието на съня, украсява го според интерпретацията си. Та по този начин аз видях, че пратеникът има крила и в ръката си носи свитък. Без да го отваря, или аз просто бях изпуснала този момент, небесният жител съобщи нещо важно на сбраните патета. Какво бе, не знам, но разбрах, че в отговор някое от тях трябва да замине – някъде. Докато течеше разправията, кой точно да тръгне, Водача, свикнал да не зачита чуждото мнение и въобще да решава сам, без да аргументира желанието си на другите, просто обяви: "Аз тръгвам", като в същото време беше се вече обърнал и откъснал от групата. В този точно момент всичко застина, времето спря и остана само тази картина: всички смирени пред някаква истина бяха навели глави, отдавайки право на този, който бе спрял движението. А това бе Красавицата-Принцеса. Бяло пате, с красиви тъмни окраски по перата, тя боледува, в резултат на което едното й краче остана увредено и трудно се придвижваше. Четири години я носех на ръце сутрин и вечер, когато изкарвах другите на мястото, определено им за паша. Трудно я спасих от смърт, после тя се поправи и макар че повече лежеше, се придвижваше бавно след другите, чоплеше си земята и въобще радваше се на белия свят. Тя не се страхуваше от мене, напротив, тъй като отдавна разбирах патешкия език, знаех, че й е приятно, когато я взема в ръце. Още като ме виждаше да се доближавам, започваше да ми кима с главичка в знак, че се радва.

Особено беше общуването ми с нея. Тя - пък и другите патета - знаеха това. Когато бях в близост до нея, Красавицата придобиваше необичайна смелост и гонеше другите от водата и храната. Непогрешно чувстваше, че може да се осланя на закрилата ми и малко злоупотребяваше със съчувствието ми към нея. Щом обърнех гръб, за да се отдалеча от патетата, позициите веднага се сменяха – Красавицата се отдалечаваше с възможно най-висока си скорост на придвижване от спорното място, а другите настъпваха, като пътьом най-ядосаното пате от слабостта ми към нея се отклоняваше от правата си посока, за да я достигне и дръпне по перушината на главата.

Тогава, в онзи сън, Красавицата-Принцеса извиси гласа си над всички, които се обясняваха едни друг защо точно те трябва да тръгнат след идването на пратеника. "Аз! Аз! Аз! Аз! Аз!" – крещеше тя, изпънала шията си. Никой не се обади повече, те знаеха, че е права, че техните гласове, взети заедно, нямат тежестта на нейния.

След три дни Красавицата-Принцеса умря. Не можех нищо да направя, отиде си за няколко часа.

Не в това е мисълта ми обаче - аз зная, че животът е безспирен. Но знаете ли защо никое пате не отрече правото й в онзи момент да бъде точно тя избраницата? Защото това беше саможертва. И никой не можеше да я спре, да й отнеме възможността да направи нещо за мен. Смълчаните й приятели знаеха, че в противен случай нейното малко сърчице, пълно с признателност и любов, ще се спука.

Имаше и друго, свързано с тази история, което ме учуди. После разбрах, че и други, интуитивно или защото са го преживели, знаят за саможертвите на домашните любимци, знаят, че те чувстват, обичат, че лекуват, подобряват настроението, спасяват.

За тези хора написах моя разказ.

БИОДИНАМИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА на месец ЮЛИ -

Отново очакваме един динамичен и труден предсказуем месец. Много динамика и разнообразие от планетните импулси. На топлина се надяваме само от далечния Плутон, намилащ се през целия месец в топлинния Стрелец.Засилено водно влияние особено в края на месеца- от Уран, Юпитер и Меркурий. Три планети в светлинни съзвездия. Очакваме борба за надмощие и много промени.

Макар че малко неща садим този месец времето за садене е благоприятно разделено на два периода- от1 до 10 юли и от 23 до 31 юли. Дните са подходящи за всички култури. При подходящи подложки можем да направим и първите опити за присаждане на пъпка- около Пълнолунието в дните на Стрелеца11 и12, и в светлинните дни на Водолея 15 и 16 юли. За предпочитане е тази дейност да извършваме сутрин по- рано и вечер. Подходящи и по брой и качество са дните за работа с новата компостна купчина -цели 12.Това означава ,че както сме изяснили първата сме завършили до края на юни.Оформена е шапката и така ще имаме готов компост за основно есенно подхранване на лехите. Втората ще приключим в късната есен, а тя ще е готова за пролетта. Така ще поддържаме плодородието на почвата през цялата година.

Дните на възходяща Луна от 11 до 23 е точното време за прибиране на готовата продукция, за приготвяне на компоти, сладка и конфитюри. Светлинните дни ще ползваме за плодни и зърнени култури.

Голямата влага е причина за заразяване на доматите с - чернилка. Частично помага третирането с и5звлек от кафяви водорасли и премахване на заразените листа. Ако има петна по цялото растение то се пр3емахва изцяло. Имаме още време за сеитба на късните домати. При наличие на житна дървесница в класовете на житните култури третираме с биологичен препарат Пиретриум- 60 мл на 100л вода. Пръскат се класовете с голямо налягане и си6лна струя.

Месецът е благоприятен за събиране на семена от различни култури: цветни- от 4до 10часа на 19, от 5 до 9ч. на 24, и от 21 ч. на 25 до 12ч. на 26 юли, листоплодни-от 13ч. на 26 до 21ч на 27, плодни и житни- от 4ч. на 11 до 23ч на 12 и от 11ч. на 19 до края на 20 юли.

След прибиране на реколтите да се засеят междинни култури или лехите да се разрохкат и покрият с мулч.

Успешна работа!

Лунен календар за юли 2014 - I част от Димитър СТОЯНОВ

Дата ден	Компост	Луна	Зод. знак	Импулс растен.	Дейности в градината Бележки
1 В		↓	Лъв	Топлина	Слънце в Близнаци. Низходяща Луна до 11-ти. Грижи за плодните растения. Сеем късни тиквички, които ще береме чак до първите слани. Пензираме домати, пъпеши и тикви.
2 Ср		↓	♌		
3 Ч		↓	00:00	Плод	
4 П	К	↓	Дева	Земя	От 4-ти започваме изграждане на новата купчина компост. Изваждаме ранните картофи и подготвяме лехите за нови растения.
5 С		↓	♍		
6 Н		↓	16:00	Корен	На 6-ти не се работи до 14 часа.
7 Пн	К	↓	Везни	Светл.	7-ми е най-добрият ден от месеца за използване на готов компост. Освен за цветните лехи го използваме за броколите и цветното зеле.
8 В	К	↓	♎		
			00:00	Цвят	
9 Ср		↓	Скорпион	Лист	На лехите от ранни картофи засяваме късни салати и китайско зеле, които ще са готови в края на август и септември. Сееме на редове.
10 Ч		↓	♏		
11 П		↑ В	4:00	Вода	
12 С		↑ В	Стрелец	Топлина	Време за присаждане на овошните дървета. Пълнолуние след 12:00. Работиме бързо и чисто сутрин и вечер.
13 Н	К	↑ В	♐		
			3:00	Плод	
14 Пн	К	↑ В	Козирог	Земя	На 13-ти не се работи целия ден. По познатата технология събираме семена от кореноплодни за следващата година. Работиме с компоста.
			♑		
			00:00	Корен	
15 В	К	↑ В	Водолей	Светл.	Продължаваме работата с компоста като използваме зелена маса от плевели, люцерна и детелина. Събираме семена от цветя и цветни растения.
			♒		
16 Ср	К	↑ В	17:00	Цвят	

КАМЕННИЯТ ГРАД

Разказ - **Мариана ПРАМАТАРОВА**

Градът беше малък, сгушен в Средна гора и целият от камък. Улици от камък, къщи от камък, каменни мостове и каменни чешми по дворовете. Имаше древна история и оттам идваше името му. Когато Мая вървеше из каменните улички, стъпките й отекваха – понякога кънтяха глухо, друг път звъняха като мелодия. Днес не ги чуваше много добре, защото звуците на улицата се заглушаваха от църковната камбана. Две църкви имаше в градчето и се подготвяха за Великден.

Момичето влезе в двора – просторен двор с цветя и чешма. Къщата беше голяма – една от най-хубавите в града. Баба й я чакаше за вечеря. Поговориха си обичайни неща и седнаха да погледат телевизия. Нощта бързо падаше. По това време жените си стояха у дома, а мъжете – в кръчмите. Нямаше много развлечения в малкия им град. Хората живееха затворено зад високите каменни огради на домовете си. Извън някои клюки, можеше да се каже, че не общуваха много помежду си. На Мая й се струваше, че тези хора слагат каменни маски на лицата си, когато излизат навън. Между нея и тях сякаш съществуваше невидима каменна стена. Тя беше жизнерадостно, четиринадесетгодишно момиче, високо за възрастта си, с черни, дълги коси и много любознателна. Обичаше цветята, животните, книгите и музиката. Пееше хубаво, пишеше красиво, четеше много, обличаше се хубаво, умееше да рисува и тренираше баскетбол.

Филмът беше към края си, когато на портата се почука. Първо котката излезе, а след нея и бабата на момичето.

– Кой е? – попита бабата на Мая.

– Лельо, с Ева отиваме на църква. Ще дойдете ли и вие с Мая? – чу се от улицата.

– Няма да идвам, но ще попитам Мая – отговори бабата.

Ева и Мая бяха почти неразделни и учеха в един клас. Когато влезе в стаята, бабата видя, че Мая облича якето си. Баба й я предупреди да слуша майката на Ева и да се прибере вкъщи по-скоро.Мая излезе.

Църквата носеше името на светеца-войн, закрилник на градчето. Наблизо беше.

Трите вървяха бързо из калдъръмените улички. Дворът на църквата се изпълваше с народ за великенската литургия. Мая гледаше любопитно – съседи, учители, познати. Атмосферата й се струваше някак тягостна, но мълчаливо изслушаха песнопенията, запалиха свещички и си размениха червени великденски яйца. След полунощ в църквата дойдоха на групи млади мъже в явно нетрезво състояние, вероятно след затварянето на кръчмата. Майката на Ева каза на двете момичета, че е време да си тръгват.

Вървяха покрай реката с тополите и разлистените върби, когато чуха зад себе си мъжко говорене на висок глас. Майката на Ева каза на момичетата да не се обръщат и по-бързичко да вървят. Трите забързаха крачките си, мъжете зад тях също. Единият от тях настигна Мая, хвана я за косата и я дръпна назад.Момичето извика от болка. Дърпаше се, но той я държеше здраво. Майката на Ева също викаше на мъжете:

– Пуснете я! Моля ви, не я дърпайте, пуснете я! Чувате ли?

– Я се разкарай! – викна похитителят и я напсува.

Другите двама се смееха. Мая викаше за помощ и плачеше. Майката на Ева продължаваше да им говори да пуснат момичето. Единият от мъжете се наведе, взе камък от земята и го хвърли по майката и момичето. Двете побягнаха.

– Тръгвай! Върви ти казвам! – говореше на Мая подпийналият мъж и я буташе.

Тя продължаваше да вика и да плаче. Никой не я чуваше. Прозорците на къщите, покрай които минаваха, оставаха тъмни, без признаци на живот. Това бяха последните къщи край реката. Оттук започваха лавандулови полета, а след тях беше гората. Подпийналият я повали на земята. Беше кално и влажно от пресния пролетен дъжд. Разкъса дрехите й и я изнасили брутално, като затискаше с ръка устата й, за да не вика повече. Гледаше го с разширени от ужас зеници и не можеше да помръдне.Другите двама направиха същото и си тръгнаха. Остана да лежи в калта омерзена. Виеше от болка и срам. Стана полека, поправи дрехите си и бавно се отправи към къщи Изми се на чешмата в двора и се прибра в стаята си. Лежеше свита на кълбо в леглото и трепереше. Не можеше да заспи и плака до сутринта.

В понеделник отиде на училище. Съучениците я гледаха странно и някак страняха от нея. Имаше чувството, че всички знаят за случилото се. В малкия град новините бързо се разпространяваха от уста на уста. На обед я извика директорът на училището. Питаше я защо е била през нощта на Великден в църквата, не знае ли, че има вечерен час, че не може да се ходи на църква, че не може да излиза сама след осем часа вечерта. Въпросите му се изсипваха като дъжд върху нея. Тя зае отбранителна позиция и му отговори, че в църквата са били и учителите, а тя е била с придружител – майката на приятелката й. Директорът нервничеше и я заплаши, че ще иска на учителски съвет намаляване на поведението й.

На следващия ден в дома на Мая дойде класната й ръководителка. Още с влизането си в стаята на момичето, учителката започна да се разпорежда – бюрото й не било поставено на подходящо място и трябвало да го премести до прозореца, трябвало да си подстриже и коса, започна да й се кара за това, че е ходила в църквата, че е нарушила вечерния час, че е била без униформа, че ще предложи да я изключат от училище...

Момичето имаше характер и стоически издържа атаката, като опониране на класната и се защитаваше от нападките й.

на стр. 8

ЕКОСЕЛИЩЕ ВАСИЛ ЛЕВСКИ ПРЕДЛАГА

ПШЕНИЦА ОТ KHORASAN

Древната пшеница на фараоните открита в египетските пирамиди

Реколта 2013 г.

Пшеницата е произведена в екоселището от родови имения Васил Левски до село Славейково, община Елхово, област Ямбол. Не е третирана с химически препарати и торове. Земята, върху която е сята, беше целина - не е обработвана последните 25 години и не е натровена с пестициди и други химикали. Намира се в самите граници на еко селището от родови имения.

ИНФОРМАЦИЯ ЗА ПШЕНИЦИТЕ

Един от предците на съвременната пшеница е **камутът (Пшеница от Khorasan)**. Той идва от Египет. („Камут" всъщност е древна египетска дума за „пшеница".) Зърната му са подобни на тези на пшеницата, но са по-големи. Отличава се с около 40% по-високо съдържание на протеини от пшеницата, по-богат е на витамини и минерали, лесносмилаем и с приятно сладък маслен вкус. За разлика от други зърнени храни той е с ниска степен на окисляване и запазва голяма част от високата си хранителна стойност дори и след смилане и обработка. Богат е на магнезий, калий, цинк, желязо, фосфор, селен, манган, витамин B1 и B6, както и на витамин E.

Камутът е дива пшеница, изключително лесна за отглеждане и непретенциозна по отношение на почвата, като може да виree много добре дори върху бедни каменисти и ниско плодородни почви. Добивите от нея почти не се влияят от наторяването, което кара производителите да не използват изкуствени торове.

Тел. 0877 309 954; 0888 693359

(От бр. 12)

Опитът да бъде заменена кирилицата с латиница

Езикът и писмеността като обект и средство за психотронно въздействие

Невежество, престъпно съглашателство и продажност подпомагат противниците на българския дух

инж. Ради ПАНАЙОТОВ

А ето какво е впечатлението и отношението по тези въпроси на чужденци, посещаващи нашата страна. Вестник "Нова Зора" от 25.07.2000 г. публикува статия от френския журналист Мишел Бланза със заглавие: "Нацията и империята. Неща, видяни в България". Авторът споделя: "Пребиваването ми в България ме убеди, че европейският Югоизток е нова лаборатория, където се разработва следващата фаза на преструктурирането на народите на нашия континент.

Сега ще говоря само за онова, което видях по улиците, което всеки турист може да види.

Същите реклами на "МакДоналдс", "Кока-Кола", "Сони и Ко", същите афиши на американски филми, появяващи се в един и същи момент в Париж и в София.

Ако бях англосаксонец, българската столица би ми се представила с всичките си разкодируеми знаци, с които съм навикнал: такситата са боядисани в жълто с малко черно-бяла шахматна декорация в стила на Нюйоркската "Yellow Cab". Неоновите реклами с латински букви изместват по-дискретните индикации на кирилицата.

Сякаш някакъв гигант скотовъдец е пожелал да постави своето клеймо в плътта на града, както върху нов добитък, собствеността върху който трябва да се гарантира пред очите на всички. Навсякъде се налагат западни марки с толкова глупава арогантност, че и обществените пейки в столицата на Страната на киселото мляко са белязани с "Данон"! Разкошните витрини, съвсем нови, предлагат същите стоки, както на Запад ("предлагат" е злоупотреба с езика: цените са като тези, които се практикуват в цяла Европа). Нашата многообичана дъвка "Джонсън", любимият ни прах за пране "Procter & Gamble", нашите каши за кучета "Friskies" са тук, в подножието на хотела, при същите условия за закупуване, както в суперите, където сме свикнали да ги виждаме."

От тоги натрапен ни проблем се изненада и заинтересува и един италианец, след което организира в "Интернет" анкета сред своите съграждани и техните български приятели. На страница в мрежата с "координати" **http://www.bulgaria-italia.com** и чрез електронен адрес **webmaster@bulgaria-italia.com** може да се установи контакт и да се види, че нито един от взелите отношение не приема идеята да бъде заменена кирилицата с латиница. Те дори не могат да повярват, че у нас може да възникне и да се обсъжда такъв въпрос, след като толкова малко страни имат свои азбуки; и се питат какво ли би станало, ако утре някой реши, че и на Италия й е необходима друга азбука.

Но въпреки това, по несанкциониран от никакъв официален орган начин, се извърши и дублирането (на латиница и с английски правопис) на данните върху личните ни карти, шофьорски книжки и други документи за самоличност. Правителството няма юридическо право и пълномощия да взема и прилага такива решения, водещи до "съкращаването" на кирилицата до 12 знака, след като по въпроса за българския език Конституцията ни е категорична; също и по отношение на предаванията и публикациите в средствата за масова информация.Появиха се също така съобщения, че в Народното събрание още от началото на 90-те години има внесени три или четири проекта за Закон за българския език, но по този въпрос почти нищо не се чува или пише. Дори на страницата на Народното събрание в "Интернет", в раздела "Законопроекти", не се откриват съответни заглавия или текстове.

А такива закони за езика и имената в други страни съществуват, например в Германия, Австрия, Франция, САЩ и редица други. (Виж вестниците "24 часа" от 27.01.1999 г. – статия от Маргарита Лерова "Корнезов внася закон за чист език", вестник "Труд" от същата дата – редакционните материали "Предлагат глоби за чуждици в медиите" и "Депутатите да опазят от себе си българския език", вестник "Стандарт" от 03.02.1999 г. – статия от Анелия Башева "Уволнение за използване на чуждици" и в. "Монитор" от 22–24.05.1999 г. – статия от Лиляна Клисурова "Битката за родния език". За приемането на Закон за българския език се обявява и проф. Стефан Брезински в интервю пред вестник "Литературен форум" – бр. 18 от 07–13.05.2002 г.)

На 27.02.2004 г. вестник "Труд" обяви, че "Емил Кошлуков щял да пише закон за чистотата на българския език", но прикани "жълтия бунтар" по-напред "(ако му стиска) да седне и да съчини закон за чистотата на депутатския език". Че редица думи и изрази, "с които народните любимци общуват помежду си, са срам. И за езика, и за тези, дето са ги пратили в парламента". В отговор вестник "Нова Зора" от 25.05.2004 г. публикува статия под заглавие "Език свещен": "Да им верваме ли на пладнешките законотворци? (виж думата "кошлук")".

Закон за езика е приел и сеймът на Полша на 27.07.1999 г. Този закон следва логиката на вече известните такива и предвижда глоби до 2600 долара за ползване на чужди думи в официалните документи, в печата и на обществените места. (Виж вестник "Монитор" от 04.04.2002 г. – статията "Защо искат да се откажем от историята си" с автор Евгени Гиндев.)

Такъв закон е приел и румънският сенат през октомври 2002 г. и за неспазването му може да бъде наложена глоба до 1500 евро, равняващи се на 9 средни месечни заплати. (Известие на вестник "Sprachnachrichten" от 04.12. 2002 г., орган на "Обединение Немски език" в Германия.)

От посочената по-горе публикация на вестник "Монитор" се вижда каква объркаността и несвързаност царят в позициите в научната сфера, както и между науката и законодателния ни орган, дори между университетите и Института по български език. Изказани са коренно противоположни мнения и като връх на всичко е декларирано: "Българският език не се нуждае от защита, тъй като не е заплашен, се казва в становището на Института по български език до парламентарната комисия по образованието и науката."

В същото време не се извършва контрол и не се изпълняват и малкото съществуващи законови разпоредби и изисквания за надписи на български език върху етикети, стоки, реклами, надписи на обществени места, наименования на фирми и пр. Оказва се, че по отношение на "латинизацията" далеч сме надминали Македония и Сърбия. Колкото до туризма и табелите по улиците, нима открай време не сме уважили предостатъчно гостуващите у нас чужденци? В печата имаше дори предложения да променим имената на курортите си, защото това щяло да звучи по-добре на чуждестранните туристи. (Виж вестниците "24 часа" и "Труд" от 04.09.1999 г.) Изхождайки от правилата за взаимност, това би следвало да прави и Западът по отношение на кирилицата, на което обаче същият със сигурност би погледнал със снизходително-иронична усмивка. Да не говорим за това, че в цитираните интервюта проф. Кроншайнер некоректно едва ли не противопоставя 200 милиона пишещи на латиница в Европа на 8 милиона българи, напълно пренебрегвайки другите най-малко още 250 милиона души, също пишещи на кирилица.

Доказателства за организираност на кампанията произтичат и от публикуването на становища, които само привидно са критични, но всъщност насочват към безсмислени обсъждания, допускат извършването на предлаганата замяна на кирилицата с латиница и разсъждават как да стане това. (Виж статиите "Напред към "методицата" от доц. д-р Борислав Георгиев във вестник "24 часа" от 19.09.2000 г. и "Спорът около кирилицата е ненужен" от Владко Мурдаров във вестник "Демокрация" от 26.09.2000 г.)

Получава се и така, че статии, бележки и писма от сами по себе си добросъвестни родолюбци, но разглеждани като общо звучене наред с другите такива, в крайна сметка само привнасят допълнителни отрицателни аргументи. От едната страна на чертата за анализ и съпоставки остават 2 – 3 повтарящи се довода, изразяващи възмущение и патриотичен плам, докато от другата страна се трупат цитирани безброй нелепости, станали повод за въпросните вземания на отношение. Така в един момент, чисто психологически, без особено замисляне (а такова не може да се изисква от всички и по всички въпроси и поводи), в съзнанието на хората може да започне да надделява склонността към "другост", "новост", "промяна" и "Защо пък не?". Именно това е и целта. (Виж репликата на Валентина Радинска "Za Bukvite i horata" във вестник "Труд" от 06.11.2000 год.) Всъщност, в тази бележка един художник, както е записано: "присъстващ" на гостуване "в дома на голям български писател", изненадва неколцината участници с думите: "Спешно(!) трябва да сменим буквите в азбуката си с латински. Вече(!) пишем с едни дефектни(!) знаци, които графично не могат да се развиват(!).."

(Продължава в следващия брой)

(От брой 12)

Корумпираната демокрация

Протестите на движението „Окупирай Уолстрийт", които започнаха през септември 2011 г. в Ню Йорк и бързо се разпространиха из САЩ и зад граница, първоначално бяха с доста неясни цели. Но протестиращите бяха много прави в едно - през последните трийсет години Съединените щати бяха завзети от аморална финансова олигархия, а Американската мечта за равни възможности, образование и кариерно развитие вече е осъществима само за съвсем малък процент от населението. Федералната политика все повече се диктува от богатите, от финансовия сектор и от мощни, макар и често доста лошо управлявани отрасли като телекомуникации, здравеопазване, автомобилостроене и енергетика.

Политиките се осъществяват и възхваляват от платени слуги от средите на висшето ръководство на политическите партии, от академичните среди и лобиращи индустриалци. Но да продължа, ако ми разрешите. Този процес ще превърне Съединените щати в западащо, несправедливо общество с бедно, недоволно и необразовано население, контролирано от малък, свръхбогат елит. Такова общество би било не само неморално, но в крайна сметка и нестабилно, заредено с религиозен и политически екстремизъм. Засега двете политически партии изключително хитро и сполучливо прикриват тази нова реалност.

Всъщност те са формирали нещо като нов вид картел - споразумение, което съм нарекъл американски политически дуопол и което ще анализирам подробно по-нататък. Двете партии лъжат, че не се продават на финансовия сектор и богатите. Може да се каже, че засега лъжата им се разминава отчасти заради огромните суми, които в момента се харчат за манипулативни политически реклами. Но това няма да продължи вечно. Американците започват да се гневят и дори най-заблудените и зле информираните усещат, че ги прецакват. Движенията „Окупирай Уолстрийт" и „Чаено парти" са ранни, миниатюрни симптоми за това.

Нямам намерение да отделям много време за описание на начините за регулиране на суаповете за осигуряване срещу кредитен риск, подобряване счетоводните стандарти за извънбалансовите активи, въвеждане на правилото „Волкър", увеличаване на основния капитал или измерване на банковия ливъридж. Това са важни неща, но и въпрос на тактика, като се менажират относително лесно, ако имаш здрава политическа система, икономика, академична среда и регулаторна структура. Истинското предизвикателство е да намерим начин САЩ да отнеме контрола върху бъдещето си от новата олигархия и да възстанови позициите си на просперираща, честна и добре образована нация.

Защото ако не успеем, сегашният модел на свръхконцентрация на богатство и власт ще стане още по-лош и е възможно да се стигне до необратимо обедняване на голяма прослойка от американското население. Преди да премина към същината на тези въпроси, може би трябва да кажа и нещо за себе си. Аз не съм против бизнеса, печалбите и забогатяването на хората. Нека има милиардери, но да са спечелили честно „състезанието", да са постигнали нещо значимо, да си плащат съвестно данъците и да не поквяряват обществото. Хората, основали Intel, забогатяха много и това е чудесно. Те станаха доктори по физика. Те се трудиха здраво. Отнасяха се добре към подчинените си. И ни дадоха хилядократно повече, отколкото взеха за себе си.

През първото десетилетие от съществуването си Intel създаде микропроцесори и трите най-важни типа полупроводникова памет. Един от основателите на Intel - Робърт Нойс, с когото веднъж имах честта да се срещна, е един от създателите на интегралната схема. За мен въобще не е проблем, че Боб Нойс, Гордън Муур и Анди Гроув натрупаха огромни състояния. Същото се отнася и за Лари Елисън от Oracle, Стив Джобс и Стив Возняк от Apple, за основателите на Google, eBay, Craigslist, Amazon

и Genentech, както и за Уорън Бъфет.

Но не така забогатяха повечето хора, споменати в настоящата книга. Повечето от тях забогатяха чрез връзки и машинации. И те създават общество, в което безнаказано да вършат разрушителни за икономиката престъпления и в което само децата на богатите имат шансове за успех. Е, това вече е проблем. И смятам, че повечето хора са на същото мнение.

От гледна точка на долните 99 процента

Финансовата криза от 2008 г. беше най-лошата икономическа пречка за САЩ и останалия свят след Голямата депресия. През 2007 г., когато финансовият балон се спука, икономическият растеж на САЩ спадна до анемичните 1,9%. През 2008 г. Брутният национален продукт (БНП) спадна с 0,3%, а през 2009 г. - с 3,5%. През 2010 г. най- накрая се случи „възстановяване" - 3% нарастване на БНП. Но от това нямаше голяма полза. Възстановяването беше много мижаво, а и безработицата остана на същите нива. Растежът на БНП се дължеше основно на инвестиции в технологии, не на наемане на работна ръка. Следкризисната рецесия официално приключи през юни 2009 г. Обаче през следващите две години, по време на „възстановяването", средният доход на домакинствата в Съединените щати спадна с близо 7%.

Официално безработицата в началото на 2012 г. си оставаше малко над 8%, но най-оптимистичните оценки за нивото на истинската безработица показваха 12% и нагоре. Бедността, особено сред децата, достигна рекордни нива. От началото на кризата десет милиона американци са били без работа повече от шест месеца, а два милиона - повече от две години. Много от безработните изразходваха обезщетенията си, а и други щеше да ги сполети същото, ако сроковете не бяха временно удължени, на което републиканците в Конгреса се съгласиха, при условие че демократите одобрят скъпоструващи данъчни облекчения, облагодетелстващи най-вече богатите.

Принудителната безработица е тежка за всеки, а дългосрочна- та безработица направо съсипва духа. Уменията закърняват, хората губят увереност и мнозина просто се предават. Дългосрочната безработица води и до неплащане на ипотеки и съответно до загуба на жилища. Данните са непълни, но броят на бездомните в Америка се увеличава с бързи темпове - особено в районите с топъл климат като Флорида, но дори и в по-слабо засегнати от кризата райони като Си- атъл. През трийсетте години на миналия век по бреговете на Американ Ривър в Сакраменто изникнаха бордеи. Днес властите в града и организации като Safe Ground са изправени пред ново поколение бездомни, които обитават местата, където са живели техните братя по съдба по време на Голямата депресия.

В същото време през 2011 г. в САЩ повече от два милиона жилища са с просрочени ипотеки. Училищните власти твърдят, че заради отнети от банките жилища броят на бездомните деца нараства. В доста печатни издания се посочва, че семейства с деца се местят да живеят при родителите си, разчитайки често на пенсиите им. Процентът на бедните в Америка се увеличава стремглаво, до над 15% през 2011 г., като в това число децата са над 16 милиона. След началото на кризата броят на хората, използващи купони за храна, е скочил с 18 милиона - увеличение от 70%. В същото време обаче дългът от общото богатство на страната, притежаван от горния 1% от американското население, е продължил да нараства до най-високото ниво от края на двайсетте години на миналия век насам.

Счетоводните баланси на фирмите са си добре; американските компании са кацнали върху два трилиона долара кеш. Но американското правителство никак не е добре. Кризата, рецесията и извънредните харчове, направени с цел предотвратяване на финансов холокост, доведоха да увеличаване на държавния дълг с 50%. Федералният дефицит остава извън контрол и много държавни и местни органи режат важни разходи, в това число за образование и обществена сигурност, просто защото нямат пари. Междувременно Европа страда и от нова, хронична финансова криза, подклаждана от дълговете на Европейското правителство. Както и в Америка, дълговият проблем там е силно задълбочен от спешните разходи, предприети с цел предотвратяване опасността кризата от 2008 г. да доведе до нова Голяма депресия.

(Край)

Основател: **акад. Атанас Панчев**

Главен редактор
Петър Петров

Редакционен колектив:
Желяз Христов
Лияна Фероли

Автор на главата на вестника: **Галина Фероли**

Проектант на символа на вестника художник-хералдик **Христо Танев**

www. kvantov-prehod. org

Адрес на редакцията:
1172 София
жк «Дианабад»
ул. «Никола Габровски» №1
Хотел «Диана-1», ет. 6, ап. 62

Тел.: (02) 962 16 85;
(02) 962 16 86;
(02) 962 16 87;
e-mail: kvantov_prehod@dir. bg
ISSN 1312-7063

Издателска къща
«Новата цивилизация» ЕООД, София

Уникредит Булбанк
IBAN:
BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

Отдел Разпространение и абонамент: 0888 69 33 59
Атанас Ралчев Панчев
(за пощенски услуги)

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии и материали хонорари не се изплащат.

НА ГУРБЕТ

ЛИТЕРАТУРЕН "КВАНТОВ ПРЕХОД"

Станислав МАРАШКИ

Един човек на няколко пъти го обирали, но полицията все не залавяла крадците. Накрая му писнало и решил да ги хване сам. Взел си отпуск, прибрал се вкъщи, оставил нарочно вратата леко открехната, сложил над вратата табелка с надпис „АЗ СЪМ В АМЕРИКА” и се изтегнал на дивана в хола в очакване на крадците. „Като прочетат, че съм в Америка, крадците ще си помислят, че ме няма и ще влязат тук, за да ме оберат уж в мое отсъствие – помислил си човекът. – И тогава ще ги спипам на местопрестъплението”.После човекът проверил още веднъж дали е зареден газовия пистолет, с който възнамерявал да неутрализира временно апашите, докато дойде полицията , метнал върху себе си едно одеало , за да не го видят бандитите , когато дойдат , като си оставил пролука , за да наблюдава с едно око жилището си.

И те не закъснели. Имало-нямало два дни, когато човекът чул сподавен говор зад вратата.

- Стигнахме! – прозвучал дрезгав мъжки глас.

- Да влизаме! – нетърпеливо подканил друг.

- Я! – възкликнал трети. – Тук пише нещо.

- Какво? – изломотил оня с дрезгавия глас.

- Тук е написано , че онзи будала е в Америка.

За миг зад вратата се възцарило мълчание.

- А ,не! – отсякъл безапелационно оня с дрезгавия глас , явно главатарят. – В такъв случай не може. Щом сам се издава , че не е тук, а в Америка , значи е голям глупак. Така ли не му идва на ума , че ние можем да прочетем табелката и да отарашим апартамента му , докато го няма? Ясно е, че такъв глупак като тоя екземпляр тука не може да е припечелил и грош. То , ваденето на пари , не е проста работа. Ум се иска за него. Да вървим! К’во да му крадеш на такъв...

И се чуло как ония затрополили надолу по стълбите.

- А на всичкото отгоре оставил и вратата отворена! – долетял до човека все по-утихващ глас. - Явно , че няма нищо, щом не заключва вратата и не го е страх от крадци.

Като чул това , човекът отметнал гневно завивката , скочил от дивана , завъртял два пъти ключа в ключалката и се хвърлил омаломощен на едно кресло.

- Каква я мислих аз , а каква излезе! – казал си на глас човекът. -Май ще трябва да я махна тая табелка. Няма защо и да кибича повече вкъщи , за да дебна крадци.

После излязъл , отлепил злощастната табелка и като че ли за миг се поуспокоил, но..

Всъщност това нямало да доведе до нищо и човекът бързо го осъзнал. Потърсил съвет у колега.

- На табелката не бива да пише „АЗ СЪМ В АМЕРИКА”- назидателно рекъл колегата.

- А какво да пише?

- На мястото на старата табелка сложи друга с надпис: „ВЕЧЕ СЕ ЗАВЪРНАХ ОТ АМЕРИКА”. Тогава нито един крадец няма да припари до апартамента ти, понеже ще знае, че не си в Америка , а вкъщи и всеки момент можеш да го хванеш на място.

Послушал го човекът, сложил нова табелка , указваща, че си е дошъл от американския континент и тръгнал да се шляе по улиците. По едно време дори си засвирукал – толкова бил щастлив! Продължил да се шляе дни наред всеки път, щом свършел работния ден, правел го и през щастливите си съботи и недели.Нямало го вече онова мъчително висене в безполезно очакване на крадците така, както се очаква Годо.

Един ден , когато нашият герой за пореден път метлосвал по улиците , шайката обирджии отново дофтасали пред прага на жилището му.

- О, па! – блеснали от удоволствие очичките на един от тях, като зърнал табелата. – Нашичкият се е върнал от гурбета при янките.

- Наистина ли? – едва не изкрещял от възторг главатарят. – Ей на това му се вика келепир. Щом е бил на гурбет в Америка , значи е фрашкан с пари до козирката. Влизайте вътре и плячкосвайте комуто каквото душа сака!

Отворили апашите вратата с шперц , влезли в апартамента и оставили само голи стени след себе си.

А през това време човекът си свирукал безгрижно по улиците.

От стр. 5

КАМЕННИЯТ ГРАД

***Разказ* - Мариана ПРАМАТАРОВА**

До изключването й от училище не се стигна, нито пък намалиха поведението й, но я тормозеха.

Беше изплашена. Раната, нанесена на душата й я болеше. Страхуваше се. Сънуваше кошмари и лицата на трима изнасилвачи. Тревожеше се. Спря да се храни. Плачеше често и загуби интерес към училището. Близките й се притесниха за здравето й и я заведоха на лекар. На него Мая разказа за изнасилването. Отидоха при съдебен лекар, а след това подадоха жалба в прокуратурата.

Дните минаваха. През лятото започнаха разпити в полицията. Момичето се срамуваше и се страхуваше. Беше й непоносимо тежко. Случаят се разчу из целия град и тя се притесняваше. Всички я отбягваха и одумваха. Гледаха я като прокажена.

Започна съдебното дело. Унижението й беше непоносимо. Тримата отричаха да е имало изнасилване. Майката на Ева каза, че не знае какво се е случило, след като са се разделили на Великден. Думата на едно момиче срещу всички останали. Заливаха я с хули и лъжи.

Адвокатката й повтаряше: „Момичето е малолетно.” Никой не я слушаше. Чувстваше се омерзена, незащитена и самотна. Насилниците бяха оправдани. Ликуваха. Момичето се чудеше къде да се скрие от срам. Недоволството й от несправедливостта на съда я задушаваше. Затвори се в себе си, отслабна, не спеше. Градът съвсем й отесня. Обжалваха. През лятната ваканция замина при далечни роднини на гости.Почувства се малко по-добре.

Есента процесът започна отново. Пак трябваше да преживее всичко отначало в съдебната зала и да се срещне очи в очи с изнасилвачите си. Тежко й беше. Неспокойно. Мислеше си, че се побърква, че всичко това се случва с някой друг, а не с нея. Целият ад отново се завърти пред очите й. Чу отново, че тримата ги оправдават. В главата й звучаха думите: „Не е изнасилване, щом като не се е борила с тях и е отишла доброволно да правят секс! Няма следи от изнасилване!”, произнесени от три жени съдии.

Питаше се: тези жени дали са майки, имат ли дъщери, на колко години са, всяка една от тях можеше ли да се пребори с трима тридесетгодишни изнасилвачи и отговор не намираше.

Семейството й се принуди да напусне каменния град. След осем години в малкия градец се заговори, че Европейският съд по правата на човека е осъдил държавата ни заради случая на Мая – държавата е била длъжна да й осигури защита от престъпни посегателства на трети лица.

Заповядайте във

ВЕГЕТАРИАНСКИТЕ РЕСТОРАНТИ
НА „СЛЪНЦЕ И ЛУНА”
гр. София, ул. „Уилям Гладстон” № 18-Б
гр. София, ул. „6-и септември” № 39
(*Малките пет кьошета*)
Винаги пресен хляб от лимец, камут и спелта!
Тел. за заявки и резервации:
0897/094139 и 0899/138411
Биологични и екологични храни
и продукти можете да намерите в магазина
на ул. „Юрий Венелин” № 1, гр. София
тел. 0899/923378 и 0898/55080833
Сайт на „Слънце и Луна” – www.sunmoon.bg

ИК «НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ» • НОВИ КНИГИ

Книгите могат да бъдат закупени от верига книжарници “Хеликон”, “Ориндж”, “Сиела”, “Нанси”, “Буксйонт”, “Книжарницата” и “Нова епоха”, както и от книжните борси “Болид“ и “Искър“.